

“M’agrada viatjar pel passat, has de llegir molt i molt, i això t’enriqueix”

Núria Pradas (Barcelona, 1954), prolífica autora de relats infantils i juvenils, publica a Columna la seva primera novel·la d’adults, *Sota el mateix cel*, Premi Carlemany del Govern d’Andorra i Enciclopèdia Catalana al Foment de la Lectura.

—**L’amor entre un jove soldat alemany i una noia francesa durant l’ocupació nazi de Normandia va ser la primera idea de la novel·la?**

—Va ser-ne una conseqüència. M’havia cridat molt l’atenció el fet de la *tondue*, les dones que van ser rapades i escarnides en públic per haver intimat amb l’ocupant. Es va donar a tot Europa, però a França, moltíssim. I a partir d’aquí vaig pensar en diverses trames, com la d’un fill, fruit d’aquesta mena de relacions, però finalment vaig optar per dos joves. I no vaig pensar només en la relació amorosa, sinó en el càstig i la decisió de la noia de fugir del poble.

—**Calia donar molt de pes al marc històric, i a la vida quotidiana, específica d’aquella situació extraordinària. Ja us vàreu trobar bé, escrivint-la?**

—Sí, perquè la història m’hi duia. No conec el lloc, però. M’hauria agradat conèixer el paisatge, tot i que ara no deu ser el d’abans. Però sí que vaig documentar-me molt sobre el poble. A més, sempre m’ha interessat el període de la Segona Guerra Mundial. A banda que la història d’amor és universal.

—**Per què aquest poble de Cambes-en-Plaine i no un altre?**

—D’aquest vaig trobar moltes dades i tot un seguit de coses molt interessants, des d’un castell que em va fascinar fins a l’escorxador, ocupat pels alemanys. Em va ser fàcil ambientar-m’hi.

—**Sabeu si el cas de joves enamorats es donava gaire o eren més aviat dones que no tenien inconvenient a tenir relacions íntimes amb alemanys, qui sap si a canvi de diners o de regals?**

—Sí, n’hi va haver, i força. Hi ha molts fills de la guerra, de parelles que es van enamorar i al final de la guerra es van haver de separar, o abans, si el soldat alemany era traslladat.

JORDI PLAY

Núria Pradas publica a Columna la novel·la *Sota el mateix cel*, Premi Carlemany per al Foment de la Lectura.

—**Quan decidiu escriure per a adults?**

—En començar a escriure la novel·la no sabia si seria per a adults o joves i un cop feta vaig pensar que seria idònia per al Premi Carlemany, que busca un públic entre adult i juvenil. Però no vaig utilitzar un llenguatge diferent. No he fet cap canvi de trajectòria. La qüestió és: què és el públic jove? A vegades això depèn més aviat de l’editor.

—**Esteu avesada a viatjar, literàriament?**

—Molt. I el que més m’agrada és viatjar pel passat. Tinc una trilogia de viatges per diversos civilitzacions per a lectors de 12 a 14 anys, egipcis, maies i vikings. També tinc una novel·la dels darrers càtars a Montsegur, *L’últim refugi*. I *El perfum de les llimones*, publicada l’any passat, la vaig escriure a partir del dietari del meu avi, exiliat en els camps de refugiats a França, des del 1939 fins el 1941. Aquí, amb la consciència que ho explicava als més joves.

La història m’interessa molt. Cada cop que et fiques en una cosa així has de llegir molt i molt, i això t’enriqueix. El que passa és que per a tot cal molt de temps. Per sort ara en tinc perquè em dedico només a això.

—**Penseu que *Sota el mateix cel* obrirà un capítol nou a la vostra carrera?**

—Potser sí. A banda de la recepció del llibre, ara hi ha el projecte de fer alguna cosa més per a adults, també a Columna. Continuo treballant com sempre però sí que penso que he obert alguna porta. Ara, no crec que deixi mai la literatura infantil i juvenil; m’agradaria combinar-ho tot. La novel·la per a adults és, ara com ara, una incògnita.

—**El fet d’estar pensant continuament en la tipologia del lector us fa ser més conscient i responsable, més primmirada?**

—Sí. Però ara ja porto vint anys escrivint i, com en tot, agafes una certa professionalitat que fa que no hagi de pensar tant les coses. Sobretot el que vull és enriquir el llenguatge dels nanos a través de frases fetes. M’agradaria que el nano, amb cada llibre meu, n’apregués un parell.

Lluís Bonada